
SVETOVÝ BESTSELLER

RHYS BOWEN

PANSTVO FARLEIGH

*PRÍBEH O LÁSKE, ZRADE A RODINE,
KTORÚ ROZDELILA VOJNA.*

RHYS BOWEN

PANSTVO
FARLEIGH

Vydal Slovenský spisovateľ, a. s.
Miletičova 23, 821 09 Bratislava 2
E-mail: info@slovenskyspisovatel.sk
www.slovenskyspisovatel.sk
Zodpovedná redaktorka Ľubica Janeva
Tlač TBB, a. s., Banská Bystrica

Z anglického originálu Rhys Bowen: In Farleigh Field,
ktorý vyšiel vo vydavateľstve Lake Union Publishing, Seattle 2017,
preložila Denisa Ghaniová.

*Tento príbeh je fikcia. Všetky mená, postavy, miesta a udalosti
sú výplodom autorkinej fantázie alebo súčasťou vymysleného príbehu.
Akákoľvek podobnosť so skutočnými miestami, s udalosťami
a so žijúcimi či nežijúcimi osobami je náhodná.*

Copyright © 2017 by Janet Quin-Harkin writing as Rhys Bowen
All rights reserved

Translation © Denisa Ghaniová 2020

Cover Design © Barbara Baloghová 2020

Cover Photo © Shutterstock

Slovak Edition © Slovenský spisovateľ, Ltd, 2020

ISBN 978-80-220-2229-3

*Túto knihu venujem Meg Ruleyovej,
ktorá jej verila od samého začiatku
a pomohla mi vytvoriť jej presné obrisy.
Meg, si moja hviezda, a deň, keď sme sa stretli,
patrí medzi významné okamihy môjho života.*

September 1939

Od vlády jeho veličenstva
Civilnému obyvateľstvu Veľkej Británie

Počas vojny treba dodržiavať týchto sedem zásad:

1. Neplytvať jedlom.
2. Nerozprávať sa s neznámymi.
3. Všetky informácie si nechávať pre seba.
4. Vždy počúvať úradné pokyny a plniť ich.
5. Čokoľvek podozrivé hlásiť polícii.
6. Nešíriť neverené správy.
7. V prípade invázie uzamknúť všetko,
čo by mohlo pomôcť nepriateľovi.

ZOZNAM POSTÁV

Roderick Sutton, gróf z Westerhamu, majiteľ panstva Farleigh v Kente

lady Esme Suttonová, Roderickova manželka

lady Olivia Livvy Suttonová, dvadsaťšesť rokov, najstaršia dcéra Suttonovcov, vydatá za vikomta Carringtona, matka Charlesa

lady Margaret Margot Suttonová, dvadsaťtri rokov, druhá dcéra, teraz žije v Paríži

lady Pamela Pamma Suttonová, dvadsaťjeden rokov, tretia dcéra, v súčasnosti pracuje pre ministerské oddelenie

lady Diana Dido Suttonová, devätnásť rokov, štvrtá dcéra, frustrovaná debutantka

lady Phoebe Feebs Suttonová, dvanásť rokov, piata dcéra, až príliš bystré a všímavé dievča

Služobníctvo vo Farleigh

(minimálny počet zamestnancov)

Soames, majordómus

pani Mortlocková, kuchárka

Elsie, slúžka pri stole

Jennie, slúžka v domácnosti

Ruby, pomocníčka v kuchyni

Philpottová, komorná lady Esme

pestúnka

slečna Gumblová, guverniantka lady Phoebe

pán Robbins, hájnik
pani Robbinsová, hájnikova žena
Alfie, chlapec z londýnskeho East Endu, ktorého evakuovali
na vidiek
Jackson, paholok

Susedia

reverend Cresswell, vikár v Kostole všetkých svätých
Ben Cresswell, vikárov syn, v súčasnosti pracuje pre minis-
terské oddelenie

Nethercote

sir William Prescott, mestský finančník
lady Prescottová, manželka sira Williama
Jeremy Prescott, syn sira Williama a lady Prescottovej, letec-
ké eso Britského kráľovského letectva

Simle

plukovník Huntley, bývalý príslušník britskej armády
pani Huntleyová, plukovníkova manželka
slečna Hamiltonová, stará dievka
rôzni dedinčania vrátane dvojice umelcov, stavbára a podo-
zrivého Rakúšana

Dôstojníci Kráľovského západokentského pluku

plukovník Pritchard, veliaci dôstojník
kapitán Hartley, pobočník
vojaci

Dolphin Square

Maxwell Knight, šéf špionážnej skupiny
Joan Millerová, Knightova sekretárka

Bletchley Park

veliteľ Travis, zástupca šéfa tajného vládneho oddelenia
Trixie Radcliffová, debutantka, v súčasnosti vykonáva užitočnú prácu

Froggy Bracewaite, lúštitel' šifier

MI5

Guy Harcourt, bývalý záletník, v súčasnosti spolupracovník
Bena Cresswella

Mike Radison, šéf sekcie

Oddelenie leteckého prieskumu

Mavis Pughová, horlivé dievča

Paríž

madam Gigi Armandová, známa módna návrhárka

Herr Dinkslager, nacistický dôstojník a v každom smere nebezpečný muž

gróf Gaston de Varennes, Margotin milenec

PROLÓG

Elmsleigh, Kent
August 1939

Leto bolo mimoriadne horúce. Ben Cresswell sedel na verande klubovne a čakal, kým naňho príde rad odpáliť. Cítil, ako mu cez biele kriketové nohavice slnko spaľuje stehná. Vedľa neho sedel plukovník Huntley a utieral si červenú spotenú tvár. Mal chrániče, lebo bol ďalší na rade. Nebol taký dobrý pálkar ako Ben, ale zastával úlohu kapitána tímu a v dedinskom kriketovom mužstve malo postavenie často prednosť pred schopnosťami.

Od olovrantu ich delili už len dve série po šiestich bodoch. Ben dúfal, že mladý Symmes nepredvedie jeden zo svojich šialených odpalov a vyautujú ho, skôr ako im donesú čaj. Z hlavy sa mu parilo, v ústach mal sucho. Zatvoril oči a počúval upokojujúce údery pátky do lopty, bzučanie včiel na zemoleze za klubovňou, rytmický rachot kosačky na trávu v záhrade jedného z vidieckych domčekov. Mierne teplý vánok niesol vôňu čerstvo pokosenej trávy a miešal ju s dymom zo vzdialeného ohňa. Vône a zvuky anglickej letnej nedele. Tie sa nezmenili už celé storočia, pomyslel si Ben.

Ozval sa zdvorilý potlesk a on upriamil pozornosť späť na zápas: dve postavy v bielom šprintovali medzi bránka-

mi, zatiaľ čo poliar bežal, aby získal loptu odpálenú príliš neskoro. Ďalší bod. Skvelé, tešil sa Ben. Konečne by mohli vyhrať. Na dokonale pokosené ihrisko dopadal tieň veže Kostola všetkých svätých, kde bol jeho otec vikárom. Starý dub na druhom konci vrhal podobný tieň na pamätník vztýčený mužom z dediny, ktorí padli počas svetovej vojny. Ben ich spočítal: šesťnásť mužov a chlapcov z dediny, kde žilo dvesto obyvateľov. „Nezmyselné,“ zamrmal si sám pre seba.

„A kde je mladý Prescott?“ prerušil jeho úvahy plukovník Huntley. „Dnes by nám bol užitočný. Poradí si s rýchlym nadhadzovačom rovnako dobre ako iní, ktorých som videl.“

Ben sa odvrátil od kriketového ihriska a pozrel na plukovníka. Bol to veľký, zdravo vyzerajúci muž, ktorého tvár nadobudla počas dlhého pobytu v Indii a v dôsledku nadbytku škótskej whisky trvalý odtieň cvikly. „Je na pilotných skúškach, pane.“

„Na pilotných skúškach? Tomu sa ten mladý idiot venuje v poslednom čase?“

„Áno, pane. Absolvoval letecký výcvik. Chce byť pripravený. Len čo vyhlásia vojnu, pridá sa rovno ku kráľovskému letectvu ako pilot. Nechce skončiť v zablatených zákopoch ako tí úbožiaci v minulej vojne.“

Plukovník prikývol. „To bolo hrozné. Ja som, našťastie, slúžil na severozápadnom fronte. Dúfajme, že tentoraz sa nedopustia tých istých poondiatych chýb.“

„Vojna je zrejme nevyhnutná, však?“ nadhodil Ben.

„Ach áno. Úplne. O tom niet pochyb. Keby sa ten darebák Hitler dostal do Poľska, sme morálne zaviazaní vyhlásiť vojnu. A stane sa tak v priebehu niekoľkých týždňov, daj na moje slová.“

Hovoril veselo ako človek, ktorý vie, že je už pristarý, aby ho povolali. „Minulý týždeň sme mali v dome jedného chlapíka z civilnej obrany. Chcel, aby som vzadu v záhrade rozkopal trávnik a vybudoval protiletický kryt. Povedal som mu, že to neprichádza do úvahy. Na trávniku za domom hráva kriket manželka. Čoskoro bude všetko na prídel. Nemôžeme očakávať, že sa vzdá aj toho!“

Ben sa zdvorilo usmial. „Aj my sme mali podobnú návštevu. Doviezla nám kopy vlnitého plechu a nákresy. Akoby môj otec niekedy niečo postavil. Veď sa len nedávno naučil zapnúť rádio!“

Plukovník vrhol na Bena skúmovavý pohľad. „A čo ty, mládenec? Takisto sa plánuješ stať pilotom?“

Ben sa naňho ospravedlňujúco usmial. „Rád by som, pane, ale v tomto okamihu si nemôžem letecký výcvik dovoliť. Budem musieť počkať, či ma Britské kráľovské letectvo vezme.“

Plukovník zakašľal, akoby si práve uvedomil, že syn vikára, ktorý nedávno doštudoval na Oxforde a teraz učí na bezvýznamnej prípravke pred vysokou školou, pravdepodobne nebude mať veľa peňazí nazvyš. Poobzeral sa a zjavne hľadal zámienku na zmenu témy. Vzápätí prekvapene zvolal: „No teda! To je ale prekvapenie. Lady Pamela. Nevedel som, že ju zaujíma kriket.“

Ben cítil, ako sa mu po tvári rozlieva rumenec, a hneval sa sám na seba. Pamela sa k nemu blížila ladnou chôdzou, v broskyňovom hodvábe vyzerala úžasne a elegantne. Do očí jej padal uvoľnený pramienok popolavoplavých vlasov. Odhrnula si ho a všimla si Bena. Muži rýchlo vstali.

„Pekné od vás, že ste nás prišli podporiť, milady,“ prehodil plukovník a ponúkol Pamele svoje miesto na lavičke. „Sadnite si k mladému Cresswellovi. Aj tak som na rade. Po-

trebujem si trochu rozprúdiť krv v starých nohách.“ Pamela po ňom hodila oslnujúci úsmev a sklzla na voľnú lavičku.

„Ahoj, Pamma,“ pozdravil ju Ben. „Nečakal som, že ťa tu uvidím. Myslel som si, že si so sestrou v Paríži.“

„Bola som. Papa mi prikázal, aby som sa vrátila domov. Vlastne chcel, aby som vzala Margot so sebou. Je presvedčený, že vojna je za dverami, a bojí sa, že sestra zostane trčať na pevnine. Ona však odmieta ustúpiť.“

„Vari je taká zapálená pre módne návrhárstvo, že s ňou nepohne ani hrozba vojny?“

Pamela mu s pobaveným úsmevom pozrela do očí. „Skôr by som si dovolila tvrdiť, že dôvod, prečo nechce odísť, predstavuje istý francúzsky gróf.“

„Dofrasa,“ ušlo Benovi a v duchu sa karhal, že sa správa ako školák. „Tvoja sestra sa zaľúbila do Francúza?“

„Sú celkom príťažliví, vieš?“ poznamenala Pamela a nespúšťala z neho oči. „Pozorní. A majú vo zvyku privítať dámu bozkom na ruku. Kto by im odolal?“

„Dúfam, že ty,“ vychrlil, skôr ako sa ovládol.

„Mne sa galské typy nepáčia,“ vyhlásila Pamela a poobzerala sa. „Jeremy dnes nehrá?“

Ben si zrazu uvedomil, že neprišla za ním. To zistenie mu vyrazilo dych, akoby dostal ranu do žalúdka. Prišla za Jeremym. Samozrejme, za prekliatym Jeremym. Mimovoľne mu hlavou prebleskla dávna spomienka. On, Pamela a Jeremy za podobného letného popoludnia liezli na statný dub na panstve Farleigh v sídle Pamelinho otca, grófa z Westerhamu. Jeremy prvý ako zvyčajne a hneď za ním Pamela. Štverala sa čoraz vyššie, až sa konár, na ktorom sa usadila, nebezpečne rozkýval. „Vyššie už nechod'te!“ zavolal za nimi Ben. Provokatívne sa naňho usmiala. Vzápätí sa ozval príšerný praskot. A potom nasledoval pohľad do Pamelinej prekva-

penej tváre, ktorá okolo nich padala ako v spomalenom zábere. A napokon tupé buchnutie, keď dopadla na zem. Kým k nej zliezli, uplynula celá večnosť. Jeremy bol dole prvý, zoskočil za ňou. Ben posledný ako zvyčajne. Ležala bez pohnutia. Zrazu otvorila oči, pozrela najprv do Benovej ustarostenej tváre, potom zaostрила zrak na Jeremyho a oči sa jej rozžiarili. „Som v poriadku, upokojte sa,“ uistila ich. Nebola to však celkom pravda. Zlomila si ruku. Vtedy si Ben prvý raz uvedomil, že jej nezáleží na ňom, ale na Jeremym. A aj to, ako veľa znamená preňho.

Toľko spomienok na dávne letá...

Ozvali sa výkriky a reptanie davu.

„Ten prekliaty mladý hlupák,“ zašomral plukovník Huntley. „Zaženie sa. A zase to bude čistý nadhod.“

Vstal, no kým vyšiel z klubovne, aby sa stretol s vyradeným páľkarom, na oblohe sa ozval hukot. Všetci zdvihli hlavy. Nad kopcami sa objavilo lietadlo, letelo veľmi nízko. Hukot vystriedal rev. Lietadlo stále klesalo.

„Azda tu nechce pristáť?“ vykrikol plukovník Huntley. „Čo si ten blázon myslí?“

Lietadlo sa naozaj chystalo pristáť. Skĺzlo nad košatý buk a vzápätí sa zľahka dotklo lúky. Rozohnalo hráčov kriketu a len tesne minulo vyrovnané kriketové ihrisko.

Žlto-čierny stroj pripomínal obrovskú osu. Niekoľkokrát poskočil po tráve a zastal pred klubovňou. Ben začul, ako plukovník šomre: „Čo to má, dopekla, znamenať?“ Nenamáhal sa odpovedať. Kým si stihol pilot zložiť ochranné okuliare a prilbu, Ben v ňom spoznal Jeremyho. Očami preletel po hlúčiku ľudí pred sebou a všimol si Bena; uškrnul sa naňho a prudko mu zamával.

„Práve som si ho kúpil!“ zakričal. „Nie je nádherné? Podľa sa preletieť.“

Kým Ben zareagoval, Pamela vstala a rozbehla sa k lietadlu. „Môžem sa aj ja pridať?“

„No nie, Pamma! To je ale prekvapenie,“ začudoval sa Jeremy. „Nečakal som, že ťa stretnem na kriketovom zápase. Myslel som si, že si v Paríži. Nehnevaj sa, ale tento stroj je len dvojmiestny a na to, aby si vyliezla do kabíny, nie si práve vhodne oblečená, aj keď vyzeráš očarujúco,“ odmlčal sa. „Ak ti to neprekáža, môžeme sa stretnúť neskôr,“ dodal. „A ak chceš, opýtam sa tvojho otca, či by som ťa smel vo svojom novom lietadle previezť po oblohe.“

„Dobre.“ Pamela sa otočila, zamierila späť k besiedke a v rozčúlení zľahka zavadila o Bena. „Koniec koncov, svet patrí mužom, nie? Jasné, opýtaj sa papu. A ty už choď. Utekaj za ním a poriadne si to tam hore užite.“

„Nechcem ťa tu nechávať samu. Určite budú aj iné príležitosti,“ mrmlal Ben.

„Ach preboha. Viem, že sa nemôžeš dočkať,“ vyhodila mu Pamela na oči. „Tak už choď!“ Priateľsky ho postrčila.

Ben vykročil k lietadlu, rozpačitý, že ho sleduje celá dedina. Jeremy žiaril od radosti. Ten výraz zazrel Ben na jeho tvári už veľakrát – zvyčajne sa objavoval, keď sa Jeremymu prepieklo niečo zakázané.

„Ak tomu dobre rozumiem, zložil si skúšky,“ poznamenal Ben sucho.

„S prehľadom, starec. Ten chlapík tvrdil, že som rodený letec. Veď mám v rodinnom erbe sokola, tak sa nečuduj. Poď už, nestoj tam. Naskoč.“

Ben vyliezol na zadné sedadlo. „Nepotrebujem prilbu alebo niečo také?“

Jeremy sa rozosmial. „Ak sa zrútime, prekliata prilba ti nebude príliš platná. Neboj sa. Naučil som sa lietať v priebehu prvých piatich minút. Teraz je to pre mňa už hračka.“

Motor sa rozreval. Lietadlo poskočilo na tráve a naberalo rýchlosť, až sa vznieslo. Urobili kruh okolo besiedky a znovu s rachotom preleteli nad kriketovým ihriskom. Košatý buk v zadnej časti farskej záhrady minuli len o pár metrov. Pod nimi sa rozprestierala dedina Elmsleigh vystavaná okolo trávinatej lúky s kriketovým ihriskom uprostred, pamätníkom svetovej vojny na vyvýšenom mieste na jednej strane a Kostolom svätej Márie s ladnou špicatou vežou na druhej. Pod pravým krídlom ležali udržiavané záhrady sídla Nethercote, Jeremyho domova. Lietadlo sa naklonilo a na obzore sa objavilo mesto Sevenoaks a potom celé údolie Shoreham Valley s hrebeňom North Downs stáčajúcim sa na juh. Rieka Medway predstavovala žiarivý pás naľavo, Temža ešte výraznejší pruh na vzdialenom horizonte. Ben bol s vetrom vo vlasoch celý bez seba.

Jeremy sa k nemu obrátil. „To je, však? Nemôžem sa dočkať, kým tá šou vypukne. Takto by mala podľa mňa vyzeráť vojna – džentlmensky. Bojovník proti bojovníkovi a lepší nech zvíťazí. Aj ty by si si mal zaobstarať preukaz pilota, starac, aby sme mohli narukovať spoločne.“

Ben si v duchu hovoril, aké je zbytočné pripomínať mu, že si nemôže dovoliť zaplatiť výcvik. Jeremy nikdy nerozumel, že peniaze by mohli predstavovať problém. Na Oxforde neprestajne pozýval Bena na drahé výlety do londýnskych kabaretov a nočných klubov, dokonca aj na víkendové party do Paríža. Jeremy by ochotne zaplatil za oboch, ale na to bol Ben príliš hrdý, a tak si vždy vymyslel, že musí dokončiť nejakú esej. V dôsledku toho si vyslúžil poveseť biff'osa a vynikajúceho študenta, ktorým nebol. Dosiahol však pekný druhoradý titul. Jeremy preliezol s treťoradým, no v jeho prípade na tom nezáležalo. Bol jedináčik, jedného dňa zdedí titul a všetko, čo s ním súvisí.

„Tak čo ty na to?“ zakričal Jeremy.

„Úžasné!“

„Jasné. A vieš čo? Poletíme až do Francúzska!“

„Máš dost benzínu?“

„Ako to mám vedieť? Práve som ten stroj kúpil,“ zasmial sa Jeremy. Naklonil lietadlo a širokým oblúkom zakrúžil smerom k dedine. Pod sebou videli hlavnú ulicu lemovanú domčekmi, ktorá viedla k trávinatej lúke obklopenej jablňami a chmeľnicami. Upravená zelená krajina bola typicky anglická. Jeremy sa naklonil cez okraj a kamsi ukázal. „Pozri, tam je Farleigh. Nevyzerá z takejto výšky nádherne? Záhradný architekt Capability Brown pozemok nádherne rozvrhol.“ Potlačil na riadiacu páku a lietadlo sa znieslo nižšie. Na obzore sa zjavilo panstvo Farleigh, Pamelin starootcovský domov vybudovaný v roku tisícšesťsto a niečo. Priestranná stavba štvorcového pôdorysu zo sivého kameňa zasadená uprostred rozľahlého parku s kľukatou príjazdovou cestou, ktorá viedla okolo okrasných kvetinových záhonov, jazierka a zeleninovej záhrady za ním.

Jeremy nadšene zvyškol. „Pozri, Ben, majú hostí na olovrant! Žeby sme ich trochu prekvapili?“

Lietadlo sa prudko naklonilo a zem sa stala oblohou. Aj Benov žalúdok sa prevrátil. Pevne sa chytil a zavrel oči. Stroj klesal v kruhoch čoraz nižšie a nižšie, až kým nepreletel nad jazierkom s ostrovčekom, tým zbytočným nezmyslom, a potom ponad jazdeckú cestu lemovanú divými gaštanmi, ktoré ako chlapani kedysi zbierali. Na zadnom trávniku bolo vyznačené tenisové ihrisko. Pri stolíkoch neďaleko zazreli niekoľko postáv v bielom a majordómus Soames podával čaj.

„Odhadujem, že na pristátie tesne vedľa nich nám nepostačuje miesto,“ zvolal Jeremy. „Škoda, že nemajú na hla-

vách také klobúky, ktoré plávajú na hladine, keď ich vezme vietor.“

Blížili sa od juhu pozdĺž jazdeckej cesty, priamo prostriedkom gaštanovej aleje. Ben bol stále príliš nadšený, aby sa bál. Inštruktor mal pravdu, hovoril si v duchu. Jeremy lieta ako rodený letec. Stroj sa vyrútil spoza stromoradia, všetci boli okamžite na nohách. Obrusy plieskali, obrúsky poletovali a vyplašení hostia ustupovali. Lietadlo oddeľoval od zeme necelý meter, vzápätí to bolo iba pár centimetrov.

Jeremy si všimol slnečné hodiny naraz s Benom. Stáli zvetrané časom a dávno zabudnuté uprostred východného trávnik. Ben otvoril ústa a chystal sa na ne upozorniť kamaráta: „Pozor, sú tam...“ Lenže v tej chvíli Jeremy prudko šklbol riadiacou pákou doprava. Krídlo kleslo, zarylo sa do trávy a lietadlo sa prevrátilo.

PRVÁ ČASŤ

PAMELA

PRVÁ KAPITOLA

Bletchley Park
Máj 1941

Lady Pamela Suttonová upierala pohľad na pochmúrne vojenské plagáty zavesené na stene malej kutice v chate číslo tri. Niektoré z nich optimisticky nabádali vydať zo seba to najlepšie, zať ať zuby a nedať nič znať, iné naliehavo varovali pred sklamaním ostatných a nasledujúcou hanbou. Za závesmi, ktoré zatemňovali okná, začínalo svitať. Vnímala vtáčí zbor v lese za chatou; štebotal rovnako bláznivo a radostne ako pred vojnou a bude pokračovať, aj keď sa táto hrôza skončí – je jedno, kedy to bude. To besnenie trvalo už dlho a koniec bol stále v nedohľadne. Pamela si pretrela oči. Po dlhej noci ju páľili od únavy. Podľa úradných predpisov nemali ženy pracovať počas nočných zmien s mužmi, aby neprišli o dobrú povesť. Nariadenie jej pripadalo zábavné, keďže vzhľadom na nedostatok prekladateľov muselo jedno z dievčat aj tak zostať v nočnej. „Úprimne, nemyslím si, že by niektorý z týchto chlapíkov ohrozoval moju počestnosť,“ vyhlásila vtedy. „Tí sa viac zaujímajú o matematiku než o dievčatá.“

Od tých čias svoje silacke reči viackrát oľutovala. Práca v noci bola krutá. Vďaka bohu sa jej zmena čoskoro skončí a bude si môcť ísť ľahnúť. Poriadne sa však nevyspí, lebo jej cez deň za oknom rachotili vlaky.